

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΩΑΜΕΘ Ο Β. ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΟΠΛΑΘΕΙΑ ΤΟΥ

Ι Τούρκοι κατά τὰ τελευταία χρόνια που προσπαθούν ν' αποδείξουν τὸν ἀνέπαρκτον τουρκικὸν πολιτισμὸν, αἰσθάνονται ἰδιαιτέρων εὐχαρίστησιν σημειόνους τὸ ὄνομα τοῦ Μωάμεθ τοῦ 2ου ὡς ἐκπολιτιστοῦ.

Ὁ Μωάμεθ ὁ 2ος ὁ αἰμοσταγῆς καὶ βάρβαρος ἀρχηγὸς τῶν ἀσιατικῶν ὀρδῶν που ὀνόμαζον καὶ ἐξήραναν τὴν πλατυτέραν πηγὴν τῆς ἀναγεννηθεῶς τῆς Εὐρώπης, τὸν βυζαντινὸν πολιτισμὸν, μᾶς ἐμφανίζεται καὶ ὡς τύπος διανοουμένου αὐτοκράτορος, ἕνα εἶδος μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Καίσαρος, Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου. Σχεδὸν ποιητῆς καὶ καλλιτέχνη.

Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ ἀποψις τῆς φυσιογνωμίας ἐκείνου που ἐπροσπαθῆσε νὰ γίνῃ ὁ δημοστῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τῶν ἀναμφισβητήτων ὠραιοτήτων καὶ ἀρετιῶν τῆς, ἀξίζει παράγματον νὰ ἐξετάσῃ.

Ἡ ἀνέκδοτος ἀκόμη συνολικῆς ἱστορίας τῆς Τουρκίας τοῦ Βιντζένζο Τζοβάνι Μάριο Ἀτζιολέλλο, τῆς ὁποίας τὸ μοναδικὸν ἀντίγραφον εὐρίσκειται εἰς τὸ μῆμα χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων, παρέχει πολὺ τιμα στοιχεῖα διὰ τοὺς θαυμασὰς τοῦ Μωάμεθ. Ὅμιλεῖ διὰ τὰς σχέσεις τοῦ Μωάμεθ τοῦ 2ου καὶ τοῦ Βενετοῦ ζωγράφου Τζεντίλε Μπελλίνι, που εἶχε μετακαλεσθῆ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ τοῦ κάμῃ τὸ πορτραῖτό του, καθὼς καὶ τοῦ υἱοῦ του Μουσταφᾶ μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τῶν γάμων τοῦ τελευταίου τούτου. Πραγματὶ αἱ εἰκόνες τοῦ Μωάμεθ, που διασώζονται μέχρι σήμερον ἢ μία εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πινακοθήκην τοῦ σερ Ἐρρικ Λάϊφ καὶ ἄλλαι εἰς τὸ βρετανικὸν μουσεῖον καὶ ἄλλαι εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Ἀρράς, ἀφείλονται εἰς τὸν περίφημον Τζεντίλε Μπελλίνι, που εἶχε ζωγραφίσῃ ἐπίσης προηγουμένως καὶ τὸν ἰδικὸν μᾶς καρδινάλιον Ἰησαριῶνα.

Ὁ Μωάμεθ ὁ 2ος, που εὐρέθῃ μετὰ τὴν ἄλωση τῆς βασιλευούσης μεθυσμένος ἀπὸ δόξαν καὶ ἐκολακίετο εὐελδῶς ὡς μέγας αὐτοκράτορ τοῦ κόσμου ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς πασάδες του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Πάπαν τὸν Πῖον τὸν 2ον, τὸν ἐντρομον μῆπος, ὁ φοβερὸς κατακτητῆς διανοηθῆ νὰ εἰσβῇ εἰς τὴν Ἰταλίαν, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ συμβούλιον τῆς Βενετίας, ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ τὰ πρότυπα τῶν μεγάλων ἡγεμόνων τοῦ παρελθόντος. Ἀφοῦ ἔγινε κύριος, τῆς ἐνδοξοφώρας καὶ λαμπροτέρας τότε πόλεως, τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς ὁποίας εἶχε περάσει ἕνας δημιουργὸς αὐτοκράτορ ὄπως ὁ

Τούρκος ἀξιωματικὸς ἐκ τῶν ὀνιμμετα ἄγοντων τούρκικῆς δεσποτικῆς ἑξούδιον κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινέως. (Εἰκὼν τοῦ Μπελλίνι εὐρισκόμενη εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον)

Ὁ Μωάμεθ ὁ Β' Μία ἀπὸ τὰς πορφύρας εἰκόνας τοῦ Τζεντίλε Μπελλίνι.

Κωνσταντῖνος ὁ μέγας, ἕνας ἐξοραλιστῆς καὶ ποιητῆς ὄπως ὁ Θεοφιλος, ἕνας νομοθέτης, ἀλλὰ καὶ ἀναγεννητῆς τῶν τεχνῶν ὄπως ὁ Ἰουστινιανός, διατὶ νὰ μὴ εἶχε καὶ αὐτὸς καλλιτέχνας εἰς τὴν αὐλήν του; Ἀλλὰ ἐκείνοι που ὑπῆρχαν ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὸ Βυζάντιον τοῦ Παλαιολόγου οἱ Ἕλληνας; Ζωγράφοι καὶ γλύπται καὶ ἀρχιτέκτονες ὁσοῦν εἶχαν κατισκοπῆ ἀπὸ τὰς σπάδας τῶν τούρκων στρατιωτῶν καὶ δὲν ἦσαν ἀγνωστοὶ σκλαβοὶ εἰς τὸς σκηνὰς τῶν στρατηγῶν του, εἶχαν καταφύγει εἰς τὸς διαφοροὺς μακρὰν τῆς Μεσογείου.

Ἐξήγησε λοιπὸν δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Δόγγη τῆς Βενετίας Τζοβάνι Μουσένιγο νὰ τοῦ σταίλῃ ἕνα καλὸν ζωγράφον διὰ τὸ πορτραῖτό του καὶ ταυτοχρόνως τὸν προσεκάλεε νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ του Μουσταφᾶ. Τὴν ἐπιστολήν τὴν ἔφερε εἰς τὴν Βενετίαν ἕνας ἔβρατος τὴν 1ην Αὐγούστου 1479.

Ὁ Δόγγης ἠγαράσθησε τὸν Σουλτάνον διὰ τὴν τιμητικὴν προσκλήσιν, ἀποφεύγων νὰ δεχθῇ διότι κανεὶς δὲν ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀσφαλῆ πλησίον τοῦ Μωάμεθ, τοῦ ὁποίου αἱ θηριώδεις ἐκρήξεις εἶχαν κάμει νὰ φρεῖξουν οἱ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ τοῦ ὑπεσχέθη νὰ τοῦ σταίλῃ ἕνα ζωγράφον. Ἡ ἐκλογή ἔπεσε εἰς τὸν Τζεντίλε Μπελλίνι εὐρισκόμενον τότε εἰς πλήρη ἀκμὴν τοῦ σταδίου του. Ταυτοχρόνως ἐξήτει καλλιτέχνας καὶ ἀπὸ τὸν τοῦ Ρίμινι τὸν Σιγισμόνδο Πανδόλφο Μαλατέστα. Αὐτὸς τοῦ ἔστειλε τὸν Ματτέο νιέ Πάτσι.

Ἀλλά ἐκεῖνος που ἄφησε ἔργα ἀξιοσημείωτα, τὰ μονα μνημεῖα ζωγραφικῆς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ που ἔμεινε ἱστορικὴ ἢ σέξαι; τοῦ μετὸν πορθητὴν εἶπε ὁ Μπελλίνι. Ὁ Βενετὸς καλλιτέχνης ἐφθάσε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸ τέλος τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1479 καὶ παρουσιάσθη πρὸς τὸν Σουλτάνον ἀπὸ τὸν πρεσβευτὴν τῆς Βενετίας. Ὁ Μωάμεθ τοῦ ἔδωσε ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ ἀρχίσῃ τας ἐργασίας του. Ἐκεῖ ὁ Ἀτζιολέλλο τὸν ἐγνώρισε καὶ γράφει πράγματα ἐνδιαφέροντα δι' αὐτόν. Ὁ Μπελλίνι πενήντα τριῶν ἐτῶν τότε, ἐνέπνεε σεβασμὸν καὶ διὰ τὸ τάλαντόν του, ἕνα τάλαντιον πραγματοῦ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα του. Ἦτο εἰλικρινῆς, ἐξέφραζε χωρὶς ἐπιφυλάξεις τὴν γνώμην του, δὲν ὑπεδοῦλωνε τὸ ἐλευθέριον πνεῦμά του.

Ἐκαμε ἀρκετὴς προσωπογραφίας τοῦ Μωάμεθ καὶ τῶν υἱῶν του, ἐξωγράφισε τύπους τῆς ἐποχῆς καὶ ἔκαμε τοιχογραφίας μετ' ἐρωτικὰς παραστάσεις εἰς τὸν γυναικωτῆρον τοῦ κουρασμένου ἤδη Σουλτάνου καὶ θέλοντος νὰ βλέπῃ γύρω του ὀρεκτικὰ θεάματα.

Ἄλλ' ὁ Ἀτζιολέλλο ὀμιλεῖ ταυτοχρόνως καὶ περὶ τοῦ Μωάμεθ μετ' ἄλλων θαυμαστικῶν. Οἱ ἀπολογητὰί τῆς ἀξίας τοῦ βαρβάρου Πορθητοῦ εὐρίσκουν εἰς τοῦτο μίαν πηγὴν ἀξίαν ἐμπιστοσύνης. Λησμονοῦν, ὅμως, οἱ ὁ Ἀτζιολέλλο εὐρίσκειτο εἰς τὴν αὐλήν του Σουλτάνου, ἐπιρροισμένος ὅτι τοῦ ἴδιου νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ κατορθώματά του. Δὲν θέλουν νὰ πιστεῖσιν εἰς τὰς ἀντικριτικὰς περιγραφὰς τοῦ Βησσαρίωνος, που δὲν ἔλημονῆς ποτὲ οἱ εἶπε Ἕλληνα καὶ μεταχειρίζονται ὡς ἕνα ὀπτιον ἀκόμη ὅσα ἔγραψε διὰ τὸν Μωάμεθ ὁ Φρατζῆς. Πράγματι ὁ ἀδικὸς ἐκεῖνος τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου μᾶς ὀμιλεῖ περὶ ἐνὸς Μωάμεθ μετ' φλογερῶν ἐνδία φερῶν δι' ὅλα τὰ ὄντια πράγματι, ποὺ ἔκανε ποιήματα ὁ ἴδιος καὶ εἰς βραχέ ἀκα τὰ παύστω; τοὺς βίους τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Αὐγούστου, τοῦ Κωνσταντίνου, τοῦ Θεοδοσίου καὶ τῆς τούσε νὰ ἐπὶ τὸν τρόπον νὰ τοὺς ὑπερβῇ. Ὁ Φρατζῆς ἐξεδήλω νεν ἴτω; ὅπου τιν εἰδῆ τὸς εὐγνο μούσῃ νην του πρὸς τὸν Σουλτάνον, διότι τοῦ ἐχάρισε τὴν ζωὴν. Διότι τὸ ποτε ἀπὸ τὴν βασιλείαν

Τούρκικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Εἰκὼν τοῦ Μπελλίνι ὄντιον ὄντιον μετὰ τὴν ἄλωσην καὶ εὐρισκόμενη ἤδη εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον)

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐδόθη εἰς τὸ «Ἀττικόν» ἡ Δαΐτῃ Συναυλία τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μπουστίντου.

— Εἰς αὐτὴν ἐτραγουῶντες μιὰ ἄρια τοῦ Μπετόβεν πολὺ τεχνικὰ ἡ κ. Μαρ. Νικολοπούλου—Φιλίππιδου.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν διεκρίνανεν τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας Μεταξᾶ, Περόγλου, Τοῦπκα, Βελουδίου, Νικολαΐδη, Γεωργανᾶ, Κανελλοπούλου, Παναῖ, Τσουκαλά, Οὐίτε, Λεφέρ, Στεφάνου, Ἀποστολίδη, Ψημενοῦ, Ἀθανασιάδη, Μεσορνήζη, Χατζηλαζάρου, Ἀγγελοπούλου, Τριανταφύλλου, Θεοδορίδῃ, Ροδίου, Καράμπελα, κλπ.

— Μιὰ ἀπὸ τὰς πλέον ἐπιτυχεῖς καὶ ἡ συναυλία τοῦ «Σαλον Ἰντερά» τὴν 20 Φεβρουαρίου ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας καὶ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδείου.

— Διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας ὁ κ. Μ. Καλομορφῆς. Εἰς τὸ πρόγραμμα ἔργα: Βέρνερ, Σαίν—Σαέν, Μπετοβεν, Γκρίγκ, Καλομορφῆ, Βέρνερ.

— Εἰς τὴν συναυλίαν συνέπραξαν τελειόφοιτοι καὶ ὀριστεύσαντες μαθηταὶ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν καθὼς, καὶ αἱ μαθητριάδι δεσποινίδες Νικολαΐδου, Χαλκιά, Νταλιάνη, Σανταμούρη, Βυζαντινοῦ, Καμπίτση καὶ ὁ κ. Φωγκόπουλος.

— Πολὺ ἐπιτυχὴς ἡ συναυλία τραγουδιῶν τοῦ συνθέτου κ. Ριάδη.

— Εἰς αὐτὴν ἔλαβον μέρος αἱ καθηγητριάδι τοῦ ἄσματος κ. κ. Ν. Φωκᾶ, Μ. Καλφοπούλου καὶ Κ. Καλαμαριῶτη, ὁ κ. Αγγελοπούλος, ἡ θ/νίς Κομροῦλη, οἱ κ. κ. Ξινοπολιτῆς, Καραπετιάν, Πρεσπῶ, Ταρούσης καὶ Φαναριώτου.

— Τὰ ἔργα τοῦ κ. Ριάδη, γέματα χρῶμα, πρωτοτυλίαν καὶ τέχνην, καταξιοφορήθησαν ἀπὸ τὸ πικρὸν ἀκουστικόν.

— Τὴν ἑπταμηνίαν ἐδόθη εἰς τὸν «Παρθνασσόν» ἐξαιρετικὴ συναυλία ὑπὲρ τῶν Σχολῶν τῶν ἀπόρων παιδῶν. Ἐτραγουῶντες ἡ κ. Οὐρέ τῆς Ὀπερᾶ Κομικ ἄσματα τοῦ Μότσαρ.

— Τὴν Τρίτην εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ὁ ἐτήσιος χορὸς τῶν Ἀλιεῶν Συναυλιῶν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν.

τοῦ Σουλτάνου ἐκείνου δὲν ἀπέδειξε τὸν ἀξίον θαυμαστὴν τῶν μεγάλων ἐκείνων, ἡγεμόνων. Ἐνα ἄλλο νεοκομμένο δια τοῦ θαυμαστὰς τοῦ Μωάμεθ εἶνε ἡ περίφημος ἐπιστολὴ τοῦ Παπα Ἰλλίου τοῦ 2ου πρὸς τὸν Κατακτητὴν. Ὁ Παπὰς συνεβούλευσε τὸν Μωάμεθ νὰ βαπτισθῇ χριστιανός, οἷοι, κατὰ τὴν γνώμην του, μόνον αὐτὸ τοῦ ἔλεψε δια ν' ἀναδειχθῇ μέγας ἀυτοκράτωρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς Ἀνατολῆς ὅλης. Ἄλλ' ὁ Ἰλλίος ὁ 2ος, ἦτο ἐνθρομὸς πρὸ τῆς ἀπειλῆς, τοῦ Μωάμεθ οἱ γρηγορὰ θεῖ ἐτότιζε τὸ ἄλογο του εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ῥώμης.

Ἄλλα διατὶ νὰ μὴν ἔκωμεν ὑπ' ὄψει μας τὴν ἱστορίαν τῶν Ριντόλφι τὴν ἐκδοθεῖσαν εἰς τὴν Βενετιανὸν τὸ 1648, εἰς τὴν ὁποίαν πιστεύουν ανεπιφυλακτικῶς καὶ ὁ Γέρβων καὶ ὁ Βολταΐρος. Ὁ Ριντόλφι ὁ περιγράφων αἰσθητικῶς, τὰς σχέσεις τοῦ Μπελλίνι μὲ τὸν Μωάμεθ παρεχει πλείστα περιστατικὰ πού ἀποδεικνύουν τὴν κτηνώδη ἀγριότητα τοῦ Μωάμεθ.

Ὅταν κάποτε, κατὰ τὸν Ριντόλφι, ὁ Μπελλίνι παρουσίασε εἰς τὸν Μωάμεθ μιὰν εἰκόνα τῆς ἀποκεφαλίσσεως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται προφήτης καὶ ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν, ἤκουσεν ἐκπληκτῶς τὸν Σουλτάνον ἰσχυρίζομενον δεῖ ὁ λαμὸς οὐδὲν ἦτο καλὸ ζωγραφισμένο. Κατὰ τὸν Μωάμεθ ὁ τράχηλος τοῦ ἀποκεφαλίζομενου συσπειροῦται κατὰ τὸ κτύπημα καὶ δὲν φαίνεται. Ὁ Μπελλίνι τὸν ἠρώτησι πῶς γνωρίζει αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν. Τότε ὁ Σουλτάνος τοῦ εἶπε δεῖ ἔχει σπουδαίως αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν καὶ δια νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξῃ διέταξε καὶ ἔφεραν ἐνώπιόν του ἕναν Ἑλληνα αἰχμαλώτου καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν ἀμέσως διὰ νὰ λάβῃ πείραν τοῦ τραχήτου, ὁ ζωγράφος. Πιγμάτι ὁ τράχηλος τοῦ θυματοῦ τοῦ ἀποκεφαλισθέντος εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ καλλιτέχου συσπειρώθη ὅπως τὸ ἐγγώριζε πολὺ καλὰ ἐκ μακρᾶ, πύρας ὁ Μωάμεθ.

Ὁ Μπελλίνι ἠσθάνθη τόσην φρίκην ἀπὸ τὴν θηριωδίαν ἐκείνην τὴν ἀνευ λόγου διαπαράθεσιν, ὥστε ἐπέπεσε τὴν αναχώρησιν τὸν ἐν τὴν Κωνσταντινουπόλιν. Ἐφοβήθη, κατὰ τὸν Ριντόλφι, μήπως ἔχει καὶ αὐτὸς ἀργότερα τὴν ἰδίαν τύχην. Ὁ Μωάμεθ τὸν ἐφόρτισε φεύγοντα μὲ βιαστικὰ δῶρα, ἀλλὰ τὸ πολυτιμώτερον πού ἔφερεν ὅπως εἰς τὴν Βενετιανὸν ὁ Μπελλίνι ἦτο ἡ κεφαλὴ του.

Τὰ ἔργα τοῦ Βενετοῦ ζωγράφου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωάμεθ ὁ διάδοχος του Βαγιαζήτῃ τὰ ἐκόλλησε εἰς τὰ παζάρια τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου τὰ ἠγόρασαν εὐρωπαῖοι ἔμποροι.

Δ. Α. Κόκκινος

ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

(Χαρισμένα στὸ «Μπουκέτο»)

Παίζει τὸ φῶς μὲ τὸ νερὸ, στὴν ἀκρὴ τοῦ γυαλοῦ, μὰ γὼ εἶμαι μόνος καὶ μακρὰ—κ' εἶν' ἡ ψυχὴ μου ἄλλου· κ' ἐνὸς σὰ γύρω φαίνεται χαμένη καὶ δοσμένη, μὲ διπλωμένα τὰ φτερά, τὸ δειλινὸ προσμένει·

γιατ' ἡ ψυχὴ μου, ὅσο τὸ φῶς ἀπλώνεται, δὲ ζῇ : εἶν' ἀδερφή τῶν σκοταδιῶν, καὶ χάνεται μαζί. κ' ἀνίσω; τώρα, μέσ' στὸ φῶς, εἶσι μακρὰ μου μοιζίει, θὰ γένουμι ἕνα καὶ ξανά, τίς ὥρες πού βραδιάζει ...

ΒΡΑΔΙ

Τὸ βράδι γέρνει στὸ βουνὸ μὲ τρόπο κουρασμένο, πού λὲς ἀπὸ τὴν ὄψη του, τὴν τοσο θλιβερῆ, πῶς οὐτ' ἀπόψε τὴ χαρὰ δὲ μπόρεσε νὰ βρεῖ —γ' αὐτὸ εἶνε τόσο σιωπηλὸ, καὶ τόσο ἀφανισμένο·

καὶ γὼ πού ἐπίσης τὴ χαρὰ κάπου νὰ βρῶ προσμένο, νοιώθω, δὲν ξέρω, ποιὴ γλυκεῖ καὶ θεῖα παρηγοριά, καὶ ἀφίνο πάλι π. μυαλὸ νὰ νείρεται βαρεῖα, κ' ἄς εἶνε τόσο ἀγέλαστο, καὶ τόσο λυπημένο ...

Μακρὰ μου ἀκούγονται οἱ φωνεῖς κάποιων παιδιῶν πού πᾶν. Κ' ἐνὸς τὸ βράδι στὸ βουνὸ κοντεύει νὰ χυθεῖ, μ' ἕνα παραπονο βουβο, κ' ἐπίσημα βαθῆ, ζυπνᾶνε ξίφνου οἱ βραδινὲς καμπάνες καὶ χτυπᾶνε ...

Καὶ τὰ παιδιά στρέφουν ἀργὰ πρὸς τὸ χωριὸ, καὶ πᾶνε ...

ΤΡΑΓΟΔΙ

Τὸ δρομάκι τὸ καλιό, πού εὐωδᾶν οἱ κρήναι, τὸ δρομάκι τὸ καλό, σὲ μιὰ πόρτα κλείνει.

... Ἦρθα ἀπόψε ἀπὸ τὸς, γιὰ νὰ σ' ἀνταμῶσω : μὰ ἦμον ἀπ' τίς εὐωδιές, λαγυμένους τόσο,

Μέσα καί, πού φύσημα δὲ σὲ φτάνει ἄνεμον, ἄφαντος κ' ἀθώρητος, κάτσεσι, καλὲ μου ...

μὲ τὰ μάτια σὰν τρελλά, μέσα στὴν κραϊκάλη, πού δὲ σ' ἤμω πούθενι, καὶ θὰ φύγω πάλι ...

Ναπολέων Λαπαθιώτης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» δηλοῖ διὰ ἀνγνωρίζει Γενικὸν αὐτῆς ἀνεπιρροσώπον καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὸν Καναδᾶν τὸν ἐν Νέα Υόρκῃ διαμένοντα κύριον Δημ. Στρούμπον ὅστις ἔχει πλήρη πληρεξουσιότητα νὰ ἐγγράφῃ συνδρομητὰς καὶ νὰ εἰσπράττῃ συνδρομὰς διὰ τὸ Περιοδικὸν μας.

Οἱ φίλοι καὶ ἀναγνώσται τοῦ «Μπουκέτου» ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὴν ἐξῆς διεύθυνσιν τοῦ ἀνεπιρροσώπου μας : Mr James Stroumpos 140 W 26. th. Street New York N. U.

Ἡ Διεύθυνσις

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ παιδίατροῦ Ν. Ζουμπούλη τὴν πελατεῖαν αὐτοῦ θέλει ἐπισκέπτεσθαι ὅπως καὶ προηγουμένως, ὁ ἰατρὸς κ. Κ. Κολλιτσιδῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ του ὁδῷ, Ἀχιρνῶν 152 β.